

NA JĘZYKI (zapiski), część 2

*

oto jest mowa zdrajcy
gramatyki języka oj
czystego

mówi

a on mi matka
powoli i drzwi
na oścież*

na świat cały

* „on mi matka”, „on mi drzwi” – czasowniki odrzeczownikowe „matkać” i „drzwić” powstały w odpowiedzi na uwagi pomieszczone w eseju Jerzego Jarniewicza *Tygrys zielony albo nieprzekładalność w praktyce*: „Polski wyraz »matka« może przejść podobną drogę (podobną do tej, jaką przechodzi w cytowanym przezeń wierszu e.e. cummingsa) od rzeczownika przez przymiotnik po czasownik, ale tylko wtedy, gdy zmienimy jego postać, dopisując końcówki: „matka”, „matczyny”, „matkować”.

*

– a mój mąż powiada
do sąsiadki to
syfilityk
– tyle razy ci mówię
prostuje nie
syfilityk a
filatelista patrzę

z góry
na petów są
tacy malutcy można
ich przyszpilić
poklasyfikować
i umieścić w gablotach

*

co jeszcze
polska co

mówią nie
zginęła ale
zginie jak
wszystko

a i my żyć
nie będziemy
wiecznie

i ta mowa
polska
się wymówi

*

postanowiłem
odebrać głos
narratorowi

moje wiersze
nie są dla wszystkich
nie są dla wszystkich Polaków
nie są dla wszystkich poetów

moje wiersze nie są
ani dla mnie ani dla Ciebie
moje wiersze nie są
same dla siebie

moje wiersze
nie są moje

moje wiersze
mówią
same za siebie
same do siebie

moje wiersze biorą się
na języki

*

porosła gadającą pleśnią
planeta Różewicza spada
we wszystkich kierunkach
jednocześnie

obraca językami powtarza
a jednak się kręci niczym
zabawka dziecięca zwana
bączkiem i brzęczy
jak rój pszczół

*

W *Ionie* Platona tako rzecze Sokrates (w przekładzie Władysława Witwickiego):

„Bo wszyscy poeci, którzy dobre wiersze piszą, nie przez umiejętność to robią, nie przez sztukę: tylko bóg w nich wstępuje i oni w zachwyceniu wszystkie te piękne poematy mówią, a pieśniarze dobrzy tak samo: Jak korybanci nie przy zdrowych zmysłach tańczą, tak i pieśniarze nie przy zdrowych zmysłach piękne pieśni owe składają, tylko, kiedy jeden z drugim wpadnie w harmonię i w rytm, w rodzaj szafu, w zachwycenie – to już, jak owe bachantki, miód i mleko z rzek czerpią w zachwycie, a przy zdrowych zmysłach nie; tak i pieśniarzy dusza sama to robi, co ich usta mówią. Przecież mówią nam poeci, że z miodopłynnych źródeł i po jakichś ogrodach muz i dolinach zbierają pieśni i przynoszą je nam, jak pszczoły; i oni też tak latają. I prawdę mówią”.

*

Огонь пылает в чельовеке,
Его унять никто не мог.
Тебя назвать не смели греки,
Но чтили, неизвестный бог!

płonie w świecie Mandelsztama
partytura Beethovena
wybrzmiewa w *Sibirisch* Celana

Bogengebete – du
sprichst sie nicht mit, es waren,
du denkst es, die deinen.

i gra muzyka gra muzyka
nieziemskich sfer

CAŁY TEKST JEST DOSTĘPNY W WYDANIU PAPIEROWYM „TEKSTUALIÓW I W PRENUMERACIE INTERNETOWEJ CZASOPISMA.